মধুবন

"*স্ব-পৰিৱৰ্তনৰ আধাৰ – 'সঁচা অন্তৰৰ উপলব্ধি'*"

আজি বিশ্ব-পৰিৱৰ্তক, বিশ্ব-কল্যাণকাৰী বাপদাদাই নিজৰ স্নেহী, সহযোগী, বিশ্ব-পৰিৱৰ্তক সন্তানসকলক চাই আছেহঁক। প্ৰত্যেকেই স্ব-পৰিৱৰ্তনৰ দ্বাৰা বিশ্ব-পৰিৱৰ্তন কৰাৰ সেৱাত ব্ৰতী হৈ আছে। সকলোৰে মনত এটাই উৎসাহ-উদ্দীপনা আছে যে এই বিশ্বক পৰিৱৰ্তন কৰিবই লাগিব আৰু নিশ্চয়ো আছে যে বিশ্বও পৰিৱৰ্তন হ'বই অথবা এনেকৈ ক'ব পাৰি যে পৰিৱৰ্তন হৈ আছে। কেৱল নিমিত্ত বাপদাদাৰ সহযোগী, সহজযোগী হৈ বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যত শ্ৰেষ্ঠ হৈ আছে।

আজি বাপদাদাই চাৰিওফালৰ নিমিত্ত বিশ্ব-পৰিৱৰ্তক সন্তানসকলক দেখি এটা বিশেষ কথা মন কৰি আছিল – সকলো একেটা কাৰ্যৰে নিমিত্ত, লক্ষ্যও সকলোৰে স্ব-পৰিৱৰ্তন আৰু বিশ্ব-পৰিৱৰ্তনেই হয়, কিন্তু স্ব-পৰিৱৰ্তন বা বিশ্ব-পৰিৱৰ্তনৰ নিমিত্ত হোৱা সত্বেও ক্ৰম অনুসৰি কিয়? কোনো সন্তানে স্ব-পৰিৱৰ্তন বহুত সহজে আৰু শীঘ্ৰে কৰি লয় আৰু কোনো কোনোৱে এতিয়াই পৰিৱৰ্তনৰ সংকল্প কৰিব কিন্তু নিজৰ সংস্কাৰ বা মায়া আৰু প্ৰকৃতিৰ দ্বাৰা অহা পৰিস্থিতি বা ব্ৰাহ্মণ পৰিয়ালৰ দ্বাৰা নিষ্পত্তি হ'বলগীয়া হিচাপ-নিকাচে শ্ৰেষ্ঠ পৰিৱৰ্তনৰ উৎসাহ দুৰ্বল কৰি দিয়ে আৰু বহুত সন্তান পৰিৱৰ্তন কৰাৰ সাহসৰ ক্ষেত্ৰত দুৰ্বল। য'ত সাহস নাই, ত'ত উৎসাহ-উদ্দীপনা নাই। আৰু স্ব-পৰিৱৰ্তনৰ অবিহনে বিশ্ব-পৰিৱৰ্তনৰ কাৰ্যত অন্তৰ পচন্দৰ সফলতা প্ৰাপ্ত নহয় কিয়নো এই অলৌকিক ঈশ্বৰীয় সেৱাত একে সময়তে তিনি প্ৰকাৰৰ সেৱাৰ সিদ্ধি হয়, সেই তিনি প্ৰকাৰৰ সেৱা একেলগে কি কি হয়? প্ৰথম - বৃত্তি, দ্বিতীয় - প্ৰকম্পন (ভায়ব্ৰেচন), তৃতীয় - বাণী। তিনিওটাই নিমিত্ত, নম্ৰতা আৰু নিঃস্বাৰ্থ ইয়াৰ আধাৰতে শক্তিশালী হয়, তেতিয়া অন্তৰ পচন্দৰ সফলতা প্ৰাপ্ত হয়। নহ'লে সেৱা হয়, নিজক বা আনক অলপ সময়ৰ কাৰণে সেৱাৰ সফলতাৰে আনন্দিততো কৰি দিয়া হয় কিন্তু অন্তৰ পচন্দৰ সফলতা যিটোৰ বিষয়ে বাপদাদাই কয় সেয়া নহয়। বাপদাদাও সন্তানসকলৰ আনন্দত আনন্দিত হৈ যায় কিন্তু দিলাৰামৰ অন্তৰত যথা শক্তি ফলাফল (ৰিজাল্ট) নিশ্চয় লিপিবদ্ধ হৈ থাকে। "ভাল কৰিলা" বুলি নিশ্চয় ক'ব কিয়নো পিতাৰ প্ৰত্যেক সন্তানৰ ওপৰত সদায় বৰদানৰ দৃষ্টি আৰু বৃত্তি থাকে যে এই সন্তানটি আজি নহ'লে কালিলৈ সিদ্ধি-স্বৰূপ হ'বই। কিন্তু বৰদাতাৰ লগতে শিক্ষকো হয়, সেইবাবে আগলৈও মনোযোগো আকৰ্ষিত কৰায়।

গতিকে বাপদাদাই আজি বিশ্ব-পৰিৱৰ্তনৰ কাৰ্য আৰু বিশ্ব-পৰিৱৰ্তক সন্তানসকলৰ ফলাফল চাই আছিল। বৃদ্ধি হৈ আছে, আৱাজ চাৰিওফালে বিস্তাৰিত হৈ আছে, প্ৰত্যক্ষতাৰ পৰ্দা মুকলি হোৱাটোও আৰম্ভ হৈ গৈছে। চাৰিওফালৰ আত্মাসকলৰ মাজত এতিয়া ইচ্ছা উৎপন্ন হৈ আছে যে ওচৰলৈ গৈ চাওঁ। শুনি থকা কথাবোৰ এতিয়া চাব বিচৰালৈ পৰিৱৰ্তন হৈ আছে। এই সকলো পৰিৱৰ্তন হৈ আছে। তথাপিও নাটক (ড্ৰামা) অনুসৰি এতিয়ালৈকে পিতা আৰু কিছু নিমিত্ত হোৱা শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলৰ শক্তিশালী প্ৰভাৱৰ পৰিণাম স্বৰূপে এয়া প্ৰত্যক্ষ হৈ আছে। যদি বেছিসংখ্যকেই এইটো বিধিৰে সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰে তেন্তে বহুত সোনকালে সকলো ব্ৰাহ্মণ সিদ্ধি-স্বৰূপত প্ৰত্যক্ষ হৈ যাব। বাপদাদাই চাই আছিল – অন্তৰ-পচণ্ড, লোক-পচণ্ড, পিতা-পচণ্ড সফলতাৰ আধাৰ 'স্ব-পৰিৱৰ্তন'ৰ এতিয়া অভাৱ আছে আৰু 'স্ব-পৰিৱৰ্তনৰ' অভাৱ কিয় হৈছে? তাৰ মূল আধাৰ এক বিশেষ শক্তিৰ অভাৱ আছে। সেইটো বিশেষ শক্তি হৈছে উপলব্ধি কৰাৰ শক্তি।

যিকোনো পৰিৱৰ্তনৰ সহজ আধাৰ হ'ল উপলব্ধি কৰাৰ শক্তি। যেতিয়ালৈকে উপলব্ধি কৰাৰ শক্তি নাহে, তেতিয়ালৈকে অনুভূতি নহয় আৰু যেতিয়ালৈকে অনুভূতি নহয় তেতিয়ালৈকে ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ বিশেষত্বৰ ভেটি মজবুত নহয়। আদিৰ পৰা নিজৰ ব্ৰাহ্মণ জীৱনক সন্মুখত আনা।

প্ৰথম পৰিৱৰ্তন - মই আত্মা, পিতা মোৰ - এইটো পৰিৱৰ্তন কিহৰ আধাৰত হ'ল? যেতিয়া উপলব্ধি কৰা যে "হয় মই আত্মা, এওঁৱেই মোৰ পিতা"। গতিকে উপলব্ধিয়ে অনুভৱ কৰায়, তেতিয়াহে পৰিৱৰ্তন হয়। যেতিয়ালৈকে উপলব্ধি নকৰে তেতিয়ালৈকে সাধাৰণ গতিৰে চলি থাকে আৰু যিটো মুহূৰ্ততে উপলব্ধি কৰাৰ শক্তিয়ে অনুভৱী কৰি তোলে তেতিয়া তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থী হৈ যায়। এনেকুৱা যিয়েই পৰিৱৰ্তনৰ বিশেষ কথা আছে – ৰচয়িতাৰ বিষয়েই হওঁক বা ৰচনাৰ বিষয়েই হওঁক, যেতিয়ালৈকে প্ৰতিটো কথাৰ উপলব্ধি নকৰে যে হয়, এয়া সেয়াই সময়, সেয়াই যোগ, ময়ো সেয়াই শ্ৰেষ্ঠ আত্মা -

তেতিয়ালৈকে উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ চলন নাথাকে। কাৰোবাৰ বায়ুমণ্ডলৰ প্ৰভাৱত অলপ সময়ৰ বাবে পৰিৱৰ্তন হ'ব কিন্তু সদাকালৰ বাবে নহ'ব। উপলব্ধি কৰাৰ শক্তিয়ে সদাকালৰ বাবে সহজে পৰিৱৰ্তন কৰি দিব।

এইদৰে স্ব-পৰিৱৰ্তনতো যেতিয়ালৈকে উপলব্ধি কৰাৰ শক্তি নাথাকে তেতিয়ালৈকে সদাকালৰ শ্ৰেষ্ঠ পৰিৱৰ্তন হ'ব নোৱাৰে। এই ক্ষেত্ৰত বিশেষ দুটা কথাৰ উপলব্ধিৰ প্ৰয়োজন। প্ৰথমতে - নিজৰ দুৰ্বলতাবোৰৰ উপলব্ধি, দ্বিতীয়তে - যি পৰিস্থিতি বা ব্যক্তি নিমিত্ত হয়, তেওঁৰ ইচ্ছা আৰু তেওঁৰ মনৰ ভাৱনা বা ব্যক্তিৰ দুৰ্বলতা বা আনৰ বশীভূত স্থিতিৰ উপলব্ধি। পৰিস্থিতিৰ কাকতৰ কাৰণক জানি নিজক কৃতকাৰ্য হোৱাৰ শ্ৰেষ্ঠ স্বৰূপৰ উপলব্ধি হওঁক যে মই শ্ৰেষ্ঠ হওঁ, স্ব-স্থিতি শ্ৰেষ্ঠ হয়, পৰিস্থিতি কাকত হয়। এইটো উপলব্ধিয়ে সহজে পৰিৱৰ্তন কৰাই দিব আৰু কৃতকাৰ্য হৈ যাবা। আনৰ ইচ্ছা বা আনৰ স্ব-উন্নতিৰ উপলব্ধিও নিজৰ স্ব-উন্নতিৰ আধাৰ হয়। গতিকে স্ব-পৰিৱৰ্তন উপলব্ধি কৰাৰ শক্তিৰ অবিহনে হ'ব নোৱাৰে। ইয়াৰ ভিতৰতো এটা হৈছে - সঁচা অন্তৰৰ উপলব্ধি, দ্বিতীয়তে - চতুৰালিৰ উপলব্দিও থাকে কিয়নো জ্ঞানপূৰ্ণ বহুত হৈ গৈছে। গতিকে সময়ক চাই নিজৰ কাম সিদ্ধ কৰিবৰ বাবে, নিজৰ নাম ভাল কৰিবৰ কাৰণে সেই সময়ত উপলব্ধিও কৰিব কিন্তু সেই উপলব্ধিত শক্তি নাথাকে যে পৰিৱৰ্তন কৰি দিব। তেন্তে অন্তৰৰ উপলব্ধিয়ে দিলাৰামৰ আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত কৰায় আৰু চতুৰালিৰ উপলব্ধিয়ে অলপ সময়ৰ কাৰণে আনকো আনন্দিত কৰি দিয়ে, নিজকো আনন্দিত কৰি দিয়ে।

তৃতীয় প্ৰকাৰৰ উপলব্ধি – মনে মানি লয় যে এইটো ঠিক নহয়, বিবেকে সকীয়াই দিয়ে যে এইটো যথাৰ্থ নহয় কিন্তু বাহ্যিক ৰূপত নিজক মহাৰথী বুলি সিদ্ধ কৰিবৰ বাবে, নিজৰ নামক যিকোনো প্ৰকাৰে পৰিয়ালৰ মাজত দুৰ্বল বা কম নকৰিবৰ বাবে বিবেকক হত্যা কৰি থাকে। এই বিবেকক হত্যা কৰাটোও পাপ হয়। যেনেকৈ আত্মহত্যা মহাপাপ হয়, তেনেকৈ এয়াও পাপৰ হিচাপত জমা হয় সেয়েহে বাপদাদাই মিচিকিয়া-হাঁহি থাকে আৰু তেওঁলোকৰ মনৰ সংলাপো শুনি থাকে। সংলাপ বহুত সুন্দৰ হয়। মূল কথা – এনেকুৱা উপলব্ধি কৰোঁতাসকলে এনেকৈ বুজে যে কোনোবাই কি গম পাব, এনেকৈয়ে চলে... কিন্তু পিতাই প্ৰতিটো পাতৰ বিষয়ে গম পায়। কেৱল মুখৰ পৰা শুনিলে গম নাপায়, কিন্তু গম পোৱা সত্বেও পিতাই অজান হৈ ভোলা ভাৱেৰে ভোলানাথৰ ৰূপত সন্তানসকলক চলাই থাকে। যিহেতু জানে, তেন্তে আকৌ ভোলা কিয় হয়? কিয়নো দয়াশীল পিতা আৰু পাপত পাপ আৰু যাতে বাঢ়ি নাযায়, এইটো দয়া কৰে। বুজিলা? এনেকুৱা সন্তানে চতুৰ পিতাৰ সৈতেও অথবা নিমিত্ত আত্মাসকলৰ সৈতেও বহুত চতুৰ হৈ সন্মুখত আহে সেয়েহে পিতা দয়াশীল, ভোলানাথ হৈ যায়।

বাপদাদাৰ ওচৰত প্ৰত্যেক সন্তানৰ সকলো সময়ৰে কৰ্মৰ, মনৰ সংকল্পৰ হিচাপ স্পষ্ট হৈ থাকে। অন্তৰক জনাৰ দৰকাৰ নাই কিন্তু প্ৰত্যেক সন্তানৰ অন্তৰৰ প্ৰতিটো স্পন্দনৰ চিত্ৰ স্পষ্টই হয় সেই কাৰণে কয় যে মই প্ৰত্যেকৰে অন্তৰক নাজানো কিয়নো জনাৰ আৱশ্যকতাই নাই, স্পষ্ট হয়েই। প্ৰতিটো ক্ষণৰ অন্তৰৰ স্পন্দন বা মনৰ সংকল্পৰ খতিয়ান বাপদাদাৰ সন্মুখত আছে। শুনাবও পাৰে, এনেকুৱা নহয় যে শুনাব নোৱাৰে। তিথি, স্থান, সময় আৰু কি কি - সকলো শুনাব পাৰে। কিন্তু জানিও অজান হৈ থাকে। গতিকে আজি গোটেই খতিয়ান চালে।

স্ব-পৰিৱৰ্তন তীব্ৰগতিৰে নোহোৱাৰ কাৰণ হৈছে "সঁচা অন্তৰৰ উপলব্ধি"ৰ অভাৱ। উপলব্ধিৰ শক্তিয়ে বহুত মিঠা অনুভৱ কৰাব পাৰে। এইটোতো বুজি পোৱা নহয় জানো। কেতিয়াবা নিজক পিতাৰ নয়নৰ মনি আত্মা অৰ্থাৎ নয়নত সমাহিত হৈ থকা শ্ৰেষ্ঠ বিন্দুৰ উপলব্ধি কৰা। নয়নততো বিন্দুৱেই সমাহিত হ'ব পাৰে, শৰীৰতো সমাহিত হ'ব নোৱাৰে। কেতিয়াবা নিজক মস্তকত চিকমিকাই থকা মস্তক-মণি, চিকমিকাই থকা তৰাৰ উপলব্ধি কৰা, কেতিয়াবা নিজক ব্ৰহ্মা পিতাৰ সহযোগী, সোঁ-হাত সাকাৰ ব্ৰাহ্মণ ৰূপত ব্ৰহ্মাৰ ভুজাৰ অনুভৱ কৰা, উপলব্ধি কৰা। কেতিয়াবা অব্যক্ত ফৰিস্তা স্বৰূপৰ উপলব্ধি কৰা। এনেকুৱা উপলব্ধি কৰাৰ শক্তিৰে বহুত বিচিত্ৰ, অলৌকিক অনুভৱ কৰা। কেৱল জ্ঞানৰ ৰীতিৰে বৰ্ণনা নকৰিবা, উপলব্ধি কৰা। এই উপলব্ধি কৰাৰ শক্তি বৃদ্ধি কৰা তেতিয়া অন্য ফালৰ দুৰ্বলতাৰ উপলব্ধি স্বতঃ স্পষ্ট হ'ব। শক্তিশালী দৰ্পণৰ মাজত সৰু দাগো স্পষ্ট দেখা দিব আৰু পৰিৱৰ্তন কৰি ল'বা। তেন্তে বুজিলা, স্ব-পৰিৱৰ্তনৰ আধাৰ হৈছে উপলব্ধি কৰাৰ শক্তি। শক্তিক কাৰ্যত প্ৰয়োগ কৰা, মাথো গণনা কৰি আনন্দিত নহ'বা - হয়, এইটো শক্তিও আছে, এইটো শক্তিও আছে। কিন্তু নিজৰ প্ৰতি, সকলোৰে প্ৰতি, সেৱাৰ প্ৰতি সদায় প্ৰতিটো কাৰ্যত প্ৰয়োগ কৰা। বুজিলা? বহুত সন্তানে কয় যে পিতাই এইটোৱে কাম কৰি থাকে নেকি? কিন্তু পিতাই কি কৰিব, লগততো লৈ যাবই লাগিব। যিহেতু লগত লৈ যাবই লাগিব সেয়েহে সংগীও এনেকুৱাই হ'ব লাগিব সেয়েহে চাই থাকে আৰু খবৰ শুনাই থাকে যে সংগীসকল সমান হৈ যাওঁক। পাছে পাছে অহাসকলৰতো কথাই নাই, তেনেকুৱাতো অনেক হ'ব। কিন্তু সংগীতো সমান হ'ব লাগিব নহয় জানো। তোমালোক সংগী হোৱা নে বৰযাত্ৰী হোৱা? বৰযাত্ৰীতো বহুত হ'ব, সেইকাৰণে শিৱৰ বৰযাত্ৰী প্ৰসিদ্ধ।

বৰযাত্ৰীতো হ'ব কিন্তু সংগীতো এনেকুৱা লাগে নহয় জানো। বাৰু।

এয়া পূব দিশৰ মণ্ডল (ইষ্টাৰ্ণ জোন)। ইষ্টাৰ্ণ জোনে কি কৰি আছে? প্ৰত্যক্ষতাৰ সূৰ্য ক'ৰ পৰা উদয় কৰাবা? পিতাৰ প্ৰত্যক্ষতা হ'ল সেইটো কথাতো এতিয়া পুৰণি হ'ল। কিন্তু এতিয়া কি কৰিবা? পুৰণি গাদী – এয়াতো ভাল নিচা কিন্তু এতিয়া কি কৰিবা? এতিয়া কোনো নবীনতাৰ সূৰ্য উদয় কৰা যাতে সকলোৰে মুখেৰে উচ্চাৰিত হয় যে এই ইষ্টাৰ্ণ জোনৰ পৰা নবীনতাৰ সূৰ্য প্ৰকট হ'ল! যি কাৰ্য এতিয়ালৈকে কোনেও কৰা নাই, সেয়া এতিয়া কৰি দেখুওৱা। অনুষ্ঠান, সন্মিলন কৰিলা, বিশিষ্ট ব্যক্তিৰ (আই. পী)ৰ সেৱা কৰিলা, বাতৰিকাকতত প্ৰকাশ কৰিলা – এয়াতো সকলোৱে কৰে কিন্তু নবীনতাৰ কিবা ৰেঙনি দেখুওৱা। বুজিলা।

পিতাৰ ঘৰ মানে নিজৰ ঘৰ। আৰামেৰে সকলো আহি উপস্থিত হ'লাহি। অন্তৰৰ আৰামে স্থূল আৰামো দিয়ে। অন্তৰৰ আৰাম নহ'লে আৰামৰ সাধন থকা সত্বেও আৰাম পোৱা নাযায়। অন্তৰৰ আৰাম অৰ্থাৎ অন্তৰত সদায় ৰাম লগত আছে, সেয়েহে যিকোনো পৰিস্থিতে আৰাম অনুভৱ কৰা। আৰাম আছে নহয়, নে অহা-যোৱা কৰোঁতে আৰাম নাইকিয়া হৈ যায়? তথাপিও মিঠা নাটকৰ নিয়তি বুলি ভাবা। মেলাতো অনুস্থিত কৰি আছা নহয় জানো। পিতাৰ সৈতে মিলিত হোৱা, পৰিয়ালৰ সৈতে মিলিত হোৱা - এই মেলা উদযাপন কৰাটোও মিঠা বিধিৰ বিধান। বাৰু।

সৰ্বশক্তিশালী শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলক, প্ৰতিটো শক্তিক সময়ত কাৰ্যত প্ৰয়োগ কৰোঁতা সকলো তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থী সন্তানসকলক, সদায় স্ব-পৰিৱৰ্তনৰ দ্বাৰা সেৱাত অন্তৰ-পচন্দৰ সফলতা পাওঁতা অন্তৰেৰে আনন্দিত সন্তানসকলক, সদায় দিলাৰাম পিতাৰ আগত সঁচা অন্তৰেৰে স্পষ্ট হৈ থাকোঁতা সফলতা- স্বৰূপ শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলক দিলাৰাম বাপদাদাৰ অন্তৰেৰে স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

পাৰ্টিৰ লগত অব্যক্ত বাপদাদাৰ সাক্ষাৎ

সদায় নিজক পিতাৰ ছত্ৰছায়াত থাকোঁতা বিশেষ আত্মা বুলি অনুভৱ কৰানে? য'ত পিতাৰ ছত্ৰছায়া আছে, ত'ত সদায় মায়াৰ পৰা সুৰক্ষিত হৈ থাকিবা। ছত্ৰছায়াৰ ভিতৰত মায়া আহিব নোৱাৰে। পৰিশ্ৰমৰ পৰা স্বতঃ দূৰ হৈ যাবা। সদায় আনন্দিত হৈ থাকিবা কিয়নো যেতিয়া পৰিশ্ৰম হয়, তেতিয়া পৰিশ্ৰমে আনন্দৰ অনুভৱ নকৰায়। যেনেকৈ, সন্তানসকলে যেতিয়া পঢ়িবলৈ লয় তেতিয়া পঢ়াত পৰিশ্ৰম হয় নহয় জানো। পৰীক্ষাৰ সময়ত বহুত পৰিশ্ৰম কৰে, আনন্দৰে নেখেলে। আৰু যেতিয়া পৰিশ্ৰম সমাপ্ত হৈ যায়, পৰীক্ষা শেষ হৈ যায় তেতিয়া আনন্দোৎসৱ কৰে। গতিকে য'ত পৰিশ্ৰম আছে, ত'ত আনন্দ নাই। য'ত আনন্দ আছে ত'ত পৰিশ্ৰম নাই। ছত্ৰছায়াৰ ভিতৰত থাকোঁতা অৰ্থাৎ সদায় আনন্দত থাকোঁতা কিয়নো ইয়াত উচ্চ পঢ়া পঢ়ে কিন্তু উচ্চ পঢ়া হোৱা সত্বেও নিশ্চয় আছে যে আমি বিজয়ী হয়েই, কৃতকাৰ্য হৈয়েই আছোঁ সেইকাৰণে আনন্দত থাকে। এয়া কল্প কল্পৰ পঢ়া, নতুন কথা নহয়। গতিকে সদায় আনন্দত থাকা আৰু আনকো আনন্দত থকাৰ বাৰ্তা দি থাকা, সেৱা কৰি থাকা কিয়নো সেৱাৰ ফল এই সময়তো আৰু ভৱিষ্যতেও ভোগ কৰি থাকিবা। সেৱা কৰিলে তেতিয়াহে ফল পাবা।

বিদায়ৰ সময়ত - মুখ্য ভাই-ভনীসকলৰ লগত

বাপদাদাই সকলো সন্তানক নিজৰ সমান কৰি তোলাৰ শুভ ভাৱনাৰে উৰুৱাব বিচাৰে। নিমিত্ত হোৱা সেৱাধাৰী পিতাৰ সমান হ'বই লাগে, যেনেকৈয়ে নহওক পিতাই গঢ়ি তুলিবই লাগে কিয়নো এনেকুৱাসকলকতো লগত লৈ নাযাব। পিতাৰোতো মহিমা আছে নহয় জানো। পিতা সম্পন্ন আৰু সংগীসকল লেঙেৰা বা খোৰা হ'লে শোভাতো নাপাব। লেঙেৰা-খোৰা বৰযাত্ৰী হ'ব, সংগী নহয়, সেয়েহে শিৱৰ বৰযাত্ৰীত সদায় লেঙেৰা-খোৰা দেখুওৱা হৈছে কিয়নো কিছুমান দুৰ্বল আত্মা ধৰ্মৰাজপুৰী অতিক্ৰম কৰি হৈ যোগ্য হ'ব। ভাল বাৰু।

বৰদান: সেৱাৰ মঞ্চত সমাহিত কৰাৰ শক্তিৰ দ্বাৰা সফলতা মূৰ্ত হওঁতা মাষ্টৰ সাগৰ হোৱা

যেতিয়া সেৱাৰ মঞ্চত আহা তেতিয়া অনেক প্ৰকাৰৰ কথা সন্মুখত আহে, সেই কথাবোৰক নিজৰ মাজত সমাহিত কৰি লোৱা তেতিয়া সফলতামূৰ্ত হৈ যাবাগৈ। সমাহিত কৰা অৰ্থাৎ সংকল্প ৰূপতো কোনো ব্যক্ত কথা আৰু ভাৱৰ আংশিক ৰূপ যাতে সমাহিত হৈ নাথাকে। অকল্যাণকাৰী কথা কল্যাণৰ ভাৱনাত এনেকৈ পৰিৱৰ্তন কৰি দিয়া যেন অকল্যাণকাৰী কথাই নাছিলেই। অৱগুণক গুণলৈ, নিদ্ৰাক স্তুতিলৈ পৰিৱৰ্তন কৰি দিয়া – তেতিয়া মাষ্টৰ সাগৰ বুলি কোৱা হ'ব।

স্লোগান: বিস্তাৰক নাচাই সাৰক চোৱা বা নিজৰ মাজত সমাহিত কৰি লওঁতাজনেই তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থী।

!! ওঁম্ শান্তি !!